

Estimats diocesans:

Repassant els comentaris que escric cada diumenge, percebo que pràcticament cada any n'he dedicat un a reflexionar sobre las colònies d'estiu, l'educació en el temps lliure, els centres d'Esplai... Interpreto que és un tema que em preocupa i del que m'agrada opinar. També veig que desitjo reconèixer el treball de tants responsables dedicats a aquesta noble tasca educativa. Un punt més gran de reconeixement per agrair a tots aquells que ho fan de manera gratuïta. I molt més, des del meu punt de vista eclesial, comprovar que la primera motivació d'aquest servei és la conseqüència de la fe que professen; coherents amb la seva confiança en Déu, s'imposen com a obligació la tasca de transmetre el missatge de Jesucrist en aquest món apassionant del temps lliure. Estan convençuts que sempre i a tot arreu es poden mostrar els grans valors de l'Evangeli i educar en las virtuts que en ell mateix hi ha inserides.

Segurament és complicat aconseguir l'equilibri entre la fe, l'educació i la cultura però no hi ha el menor dubte que ho intenten en tot moment. Alguns, en la seva crítica constructiva, opinen que es nota poc aquesta transmissió de la fe; altres afirmen que aquest espai educatiu hauria de ser la prolongació de la catequesi parroquial. Opinions no en falten i cadascú és lliure d'expressar la seva. El que no podem perdre de vista és el compromís i l'agraïment a tots aquells que donen el seu temps per afavorir el creixement equilibrat i solidari dels més joves. Aquests tenen un potencial que convé encarrilar de forma adequada perquè puguin fer del servei al pròxim l'orientació de la seva vida futura.

Des d'aquí faig una crida perquè tots afavorim l'existència i la proliferació d'aquests centres d'educació no formal. M'agradaria que totes les parròquies i col·legis catòlics insistissin en la pervivència d'aquesta forma d'apropar-se als sectors més joves. Alguns ja ho fan i queden sempre atrapats en l'entusiasme d'oferir, any rere any, aquesta oferta que beneficia a tota la família. Perquè és una activitat que redunda en bé per a tots els segments socials. La forma com preparem la ment i el cor dels nens en el present serà una garantia per a una societat solidària i plena en dedicació als altres en el futur.

Per fer realitat aquests desigs és necessari que hi hagi educadors convençuts de la seva missió i que posin per davant el seu servei als propis interessos o gustos. En aquests moments aquest tipus d'educadors haurien de ser els models a imitar per tots. La recerca de referents personals que ens condueixin al bé, a la bellesa i al servei és una exigència inexcusable i mai agrairem prou la seva funció. Sembla que la influència en els comportaments negatius i perillosos és més cridanera. Per això a tots nosaltres ens ha d'importar l'existència de tants voluntaris que donen sentit a les seves vides i són feliços en aquestes tasques educatives. Hem de valorar i agrair el seu servei. En aquest sentit, em van sorprendre agradablement els centenars d'assistents al funeral del nostre amic Xavi García, pare de família i professor del Col·legio Episcopal. Ara fa dos mesos que va morir i a la catedral hi havia moltes llàgrimes, sinceres pregàries i gratitud immensa per la seva vida entregada de forma voluntària a aquesta dinàmica de millorar el nostre món amb la tenacitat de posar al cor dels més joves sentiments de solidaritat i de gratuïtat. I tot això, des d'una fe profunda en Jesucrist; no sabia i no volia actuar sense la referència del Mestre en l'ensenyament del qual és va moldejar per donar el millor de la seva vida i de la seva professió docent als altres. Molts anys de professor amb l'admiració entusiasta dels seus alumnes, però molts més anys de dedicació a aquest món del temps llibre. Gràcies pel teu exemple. Esperem que aquells que et van conèixer, rebin de gust i amb major exigència el teu mode d'entendre la fe i el servei.

Amb el meu afecte i benedicció,

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida.

Queridos diocesanos:

Repasando los comentarios que todos los domingos escribo, percibo que prácticamente casi todos los años he dedicado uno a reflexionar sobre las colonias de verano, la educación en el tiempo libre, los centros de Esplai... Interpreto que es un tema que me preocupa y del que me gusta opinar. También que deseo reconocer el trabajo de tantos responsables dedicados a esta noble tarea educativa. Un punto mayor de reconocimiento para agradecer a todos aquellos que lo hacen de manera gratuita. Y mucho más, desde mi punto de vista eclesial, comprobar que la primera motivación de este servicio es la consecuencia de la fe que profesan; coherentes con su confianza en Dios se imponen como obligación la tarea de transmitir el mensaje de Jesucristo en este mundo apasionante del tiempo libre. Están convencidos de que siempre y en todo lugar se pueden mostrar los grandes valores del Evangelio y educar en las virtudes que en el mismo están insertas.

Seguramente es complicado conseguir el equilibrio entre la fe, la educación y la cultura pero no cabe la menor duda de que lo intentan en todo momento. Algunos, en su crítica constructiva, opinan que se nota poco esta transmisión de la fe, otros afirman que este espacio educativo debería ser la prolongación de la catequesis parroquial. Opiniones no faltan y cada uno es libre para expresar la suya. Lo que no podemos perder de vista es el compromiso y el agradecimiento hacia todos aquellos que dan su tiempo en favorecer el crecimiento equilibrado y solidario de los más jóvenes. Estos tienen un potencial que conviene encarrilar de forma adecuada para que puedan hacer del servicio a sus semejantes la orientación de su vida futura.

Desde aquí hago una llamada para que todos favorezcamos la existencia y la proliferación de estos centros de educación no formal. Me gustaría que todas las parroquias y colegios católicos insistieran en la pervivencia de este modo de acercarse a los sectores más jóvenes. Algunos ya lo realizan y quedan siempre atrapados en el entusiasmo de ofrecer, año tras año, esta oferta que beneficia a toda la familia. Porque es una actividad que redunde en bien para todos los segmentos sociales. Del modo como preparemos la mente y el corazón de los niños en el presente será una garantía para una sociedad solidaria y plena en dedicación a los demás en el futuro.

Para hacer realidad estos deseos es necesario que haya educadores convencidos de su misión y que antepongan su servicio a los propios intereses o gustos. En estos momentos este tipo de educadores deberían ser los modelos a imitar por todos. La búsqueda de referentes personales que nos conduzcan al bien, a la belleza y al servicio es una exigencia inexcusable y nunca les agradeceremos bastante su función. Parece que la influencia en los comportamientos negativos y peligrosos es más llamativa. Por ello a todos nosotros nos tiene que importar la existencia de tantos voluntarios que dan sentido a sus vidas y son felices en estas tareas educativas. Hemos de valorar y agradecer su servicio. En ese sentido me sorprendió agradablemente los centenares de asistentes al funeral de nuestro amigo Xavi García, padre de familia y profesor del Colegio Episcopal. Ahora hace dos meses que falleció y en la catedral había muchas lágrimas, sinceras oraciones y gratitud inmensa por su vida entregada de forma voluntaria a esta dinámica de mejorar nuestro mundo con el empeño de poner en el corazón de los más jóvenes sentimientos de solidaridad y de gratuidad. Y todo ello desde una fe profunda en Jesucristo; no sabía y no quería actuar sin la referencia del Maestro en cuya enseñanza se moldeó para dar lo mejor de su vida y de su profesión docente a los demás. Muchos años de profesor con la admiración entusiasta de sus alumnos pero muchos más años de dedicación a este mundo del tiempo libre. Gracias por tu ejemplo. Esperamos que quienes te conocieron, reciban con agrado y con exigencia mayor tu modo de entender la fe y el servicio.

Con mi afecto y bendición,

+Salvador Giménez, obispo de Lleida.